

[J. O. Krag.]

afskrivningsregler for bygninger m. v.; alt dette betragter jeg som gode og sunde foranstaltninger, og herfor skal regeringen ikke kritiseres.

Jeg synes dog, jeg vil bemærke, at regeringens ønske om lempelser i kreditstramningen direkte strider mod regeringens samtidige ønske om lavere rente. Det er klart, at vi må dele ønsket om en lavere rente — det tror jeg enhver regering ville gøre — men når man udbyder flere obligationer til salg, så bliver den deraf udløste virkning ikke et rentefald, men tværtimod en rentestigning. Jo flere obligationer man sender på markedet, des lavere bliver deres kurser, og des højere bliver følgelig renten. Jeg tror, at regeringen godt forstår denne sammenhæng, men må da tilråde regeringen og dens medlemmer at fortsætte manuduktionstimerne hos Nationalbankens direktører; så vil mange ting sikkert klare sig op efterhånden.

Jeg tror også, det ville være klogt, om man undlod at proklamere resultaterne af mødet med Nationalbanken, før mødet har været holdt. Det har virket som en kold omgang for mange at læse om statsministerens forventning om en stor diskontonedesættelse den ene dag og så den næste dag at erfare, at det desværre lå sådan, at det ikke lod sig gøre, at den først kommer senere og bliver af mindre omfang end først proklameret af regeringen.

Jeg vil også råde statsministeren og regeringen til at lære at sondre mellem diskontonedesættelse og rentefald; de to ting behøver nemlig ikke nødvendigvis at følges ad. Jeg tror også, at både statsministeren og handelsministeren skal gøre sig klart, at én ting er at bekæmpe inflationen — det vil vi alle — en anden ting er at tage udenlandske lån ved at åbne for salg af danske obligationer i udlandet. I begrænset omfang tror jeg noget sådant kan gøres; det ville vi i hvert fald selv have været tilhængere af. Men hvis man gør det i stort omfang, hvis man virkelig lukker op for salg af danske obligationer i udlandet, som jeg har set handelsministeren har holdt en meget bifaldet tale om, så må man være klar over, at det simpelt hen er at kaste benzin på inflationens bål. Jeg ville i øvrigt gerne høre økonomiministerens kommentarer til disse tanker.

Inflationsbekæmpelse må jo nødvendig-

vis være det væsentlige punkt i enhver regerings økonomiske politik. At afbryde opgangen i priser, avancer og omkostninger er ifølge statsministeren en af hovedopgaverne i vores økonomiske politik; det er — stadig ifølge statsministeren — det, der skal indtage den dominerende plads i den økonomiske politik.

Ja men netop på denne baggrund må det undre, at regeringen tog så valent og ubeslutsomt på forhandlingerne med organisationerne. Hvad var det for en frygt, der hindrede regeringen i at fremsætte klare og konkrete forslag til arbejdsgiverne og til lønmodtagernes organisationer? Hvorfor den totale usikkerhed og ubestemthed, der prægede disse mærkeligt skyggeagtige forhandlinger? Var det overhovedet regeringens ønske at opnå noget gennem forhandlingerne med arbejdsmarkedets parter? Når man ser den måde, det hele blev grebet an på, fristes man til at tro, at regeringen ikke ville noget reelt. Ja, man ville vinde tid til at finde sine egne ben — så langt forstår jeg regeringens handlinger — men ville man noget derudover? Ja, man ville også noget derudover; ud over at vinde tid til at finde sine egne ben ønskede regeringen at lægge ansvaret for de forspildte muligheder over på andre, på arbejdernes organisationer, på LO, på funktionærernes og tjenestemændenes organisationer, på Fællesrådet for Tjenestemænd og Funktionærer og på Akademikernes Samarbejdsudvalg, men selv ville regeringen ikke noget. I hvert fald kunne sådanne forhandlinger ikke gribes mere forkert an, end de blev, hvis man ville noget. Hvis man fra organisationerne — det være sig arbejdsmarkedets organisationer eller erhvervenes — hvis man fra disse organisationer vil opnå noget, så skal man sige konkret, hvad man vil; ellers får man ikke noget svar. En regering skal klart kunne påpege ulemper og fordele ved det, den vil, ved det, den foreslår. Regeringen skal klart kunne sige, hvad den selv agter at foretage sig i den aktuelle situation. Hvordan skulle de ansvarlige organisationsledere ellers kunne forklare deres medlemmer, hvorfor de skal bringe visse ofre og gøre visse indrømmelser, når organisationslederne ikke er i stand til på grundlag af det, man har fået oplyst fra regeringen, at forklare, i hvilket mønster, i hvilken sammenhæng deres egne indrøm-